

KINH QUAN SÁT CHỦ PHÁP HẠNH

QUYỂN 3

Phẩm 2: SIỀNG NĂNG ĐỜI TRƯỚC (Phần 2)

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Hỷ Vương cùng ba mươi ngàn vị Bồ-tát nghe những sự phá diệt của chánh pháp sau năm mươi năm vào đời mạt thế như trên thì trào nước mắt, thân thể rung động, nổi da gà, toát mồ hôi, liền đứng dậy, sửa áo bày một vai, gối phải quỳ xuống đất, hướng về Đức Phật chấp tay, cùng nghẹn ngào mà bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Về sau, năm mươi năm trong đời mạt thế, lúc chánh pháp tiêu mất, lúc trong đó tai nạn lớn đến, lúc mỗi mỗi đều tan nát, lúc người nói pháp bị bức bách, lúc biến trí diệt, lúc pháp thiện tan, lúc rỗng không, không mạng sống, lúc chánh pháp bị hủy diệt, lúc chánh pháp bị bài bác, lúc ngôn ngữ thiếu trí hiện lên, lúc tạp thoại cùng ở đây đây, lúc dùng việc ác tìm sự sống, lúc mỗi mỗi hành động chẳng khen ngợi, lúc nghi thức trang nghiêm của ma tăng trưởng, lúc trong đó chuyển bức não lớn...

Bạch Thế Tôn! Lúc đó, chúng con sẽ bỏ thân mạng mình và bỏ những niềm vui tri thức, như loài tê giác ra đi, hoặc trong rừng, hoặc trong rừng nhỏ, lìa khỏi các ái chấp trước. Chúng con ở chỗ có những kinh như thế này, giữ lấy trí Như Lai, đạt đến trí đại pháp thể, lấy chúng tánh làm kho tàng, chẳng làm điên đảo hạnh đã ấn chứng, nhiếp lấy vô lượng căn lành và kinh Đà-la-ni đã được ấn khả, đả phá các luận ngoại đạo, giác ngộ Biến trí, giữ gìn chánh pháp, thị hiện những niềm vui của chúng sinh. Chúng con đều sẽ ghi chép, đọc tụng, thọ trì, giảng nói kinh này.

Bạch Thế Tôn! Chúng con chấp nhận chịu ở Nê-la-gia (địa ngục) vì kinh báu Tam-ma-địa này! Chúng con cũng lại chẳng bỏ Như Lai, Pháp, Tăng và chẳng bỏ Vô thượng Chánh giác.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bấy giờ, các vị Đại Bồ-tát do Bồ-tát Hỷ Vương đứng đầu, đồng thanh một lòng ở trước Đức Phật và chư Thiên cùng thế gian, nói lên tiếng gầm sư tử Đại pháp Vô thượng xong, liền nói bài kệ khen ngợi:

*Biết rõ tâm chúng con
Con muốn cầu Giác ngộ
Không có đèn sáng khác
Chỉ trừ Đấng Trượng phu.*

*Tâm chúng con tự nhiên biết rõ
Con muốn cầu trí Phật thù thắng
Con trong ba cõi không chúng khác
Người vượt mọi đức đến bờ kia.*

*Thân mạng đã bỏ đi
Không ai trên Lương Túc
Thọ trì Tam-muội này
Về sau, lúc kinh sợ*

*Với thân chẳng tiếc, lìa mạng mình
Lợi lạc thân gần đều bỏ hết
Hành Tam-muội không phiền não này
Về sau khó bị gặp ác lớn.
Hoặc chẳng thể lường vô lượng kiếp
Trụ Nê-la-gia sợ ác khổ
Thọ trì Tam-muội không phiền não
Con sẽ chịu đựng trong mọi thời.
Khổ não như vậy không bờ bến
Ở địa ngục, khổn không ai cứu
Trì thọ Tam-muội thanh tịnh này
Khổ ác hại con đều cam chịu.*

*Con ở trong kham nhẫn
Chẳng động bên tinh tấn*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Con mời các chúng sinh
Pháp thí chẳng xin vật.
Mình lợi, chúng sinh lợi
Đồ cúng, các cửa cải
Tiếng tốt và khen chê
Con đã nhận, xả bỏ,
Con thỉnh các sinh chúng
Thật pháp, chẳng cầu vật
Con nói pháp rộng rãi
Chúng sinh đủ no pháp.
Thanh tịnh đã có rồi
Sẽ làm hạnh Bồ-đề
Sẽ tạo nhiều nghĩa lợi
Vì xót thương chúng sinh.
Da, thịt và cả xương
Tủy, máu đều khô khan
Con sẽ chẳng lười biếng
Vì thấy chúng sinh khổ.
Da thịt và da mỏng
Và máu con khiến khô
Con nay bỏ thân này
Chẳng sinh tinh tấn nhỏ.
Thấy này chúng sinh khổ
Phải bệnh, trong lo sợ
Sẽ khiến qua biển khổ
Trên đất yên không sợ.
Con trụ A-lan-nhã
Các ái đã lìa bỏ
Tâm từ đã đầy khắp
Ban vui, khiến không nóng.
Rừng nhàn A-lan-nhã
Con ở nơi thanh vắng
Xa lìa lời nói tạp
Chẳng cùng với ái kia.
Con sẽ có tâm Từ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Ban vui cho chúng sinh
Và cam lộ thù thắng
Được thuốc hay, lành bệnh.
Nếu người chẳng học theo
Lìa lời nói chân thật
Con sẽ trụ tu hành
Theo lời nói trong Kinh.
Chúng con chẳng theo họ
Thuận học tập hạnh đó.
Nếu chẳng phải hạnh phàm
Chẳng thật là đạo chân.
Chúng con sẽ luôn trụ
Trong cảnh giới thật ngữ
Giảng nói như Kinh này
Con sẽ có ý kia.
Con sẽ chẳng buông lung
Như điều Đức Phật biết
Ban sức cho chúng sinh
Ở trong, con đi trước.*

*Con sẽ thường có chẳng buông lung
Như Thắng giả biết, Biến trí thấy
Trong các chúng sinh, con cho lực
Con sẽ đi trước trong trí Phật.*

*Con sẽ vào đám cháy
Nếu ăn thức ăn độc
Chẳng cúng dường tri thức
Chẳng nói Phật Bồ-đề.
Con vì pháp nên rơi trong lửa
Ăn thức ăn độc con vào khổ
Lợi, tri thức chẳng bị buộc ràng
Vô thượng Bồ-đề chẳng tuyên dương.*

Nếu ma nhiều vô lượng

www.daitangkinh.org

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Làm chướng ngại bên con
Đã bỏ các chúng ma
Sẽ làm vua thế gian.*

*Các ma trăm ngàn chẳng thể lường
Ở trong, chúng làm con chướng ngại
Không nào phiền, con đều lìa xong.
Thế gian sẽ sinh vua Vô thượng.*

Lại nữa, trong khi Đại Bồ-tát Hỷ Vương dùng tiếng gầm sư tử để giảng nói thì tam thiên đại thiên thế giới này, chấn động sáu cách, ánh sáng lớn soi khắp thế gian, các chúng sinh đều dùng hoa tung lên trong hư không nhiều chẳng phải một lần. Chư Thiên có đến ức ức trăm ngàn người, phát ra tiếng khen ngợi, lại tấu lên vô lượng vô số ức ức trăm ngàn âm nhạc và nói lên lời như vậy: “Vị Đại Bồ-tát Hỷ Vương này, chẳng bao lâu nữa sẽ hưởng về Bồ-đề đạo tràng, sẽ gầm lên lời nói sư tử của Như Lai như tiếng gầm của Như Lai trước chư Thiên và loài người”.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn ở chỗ của Đại Bồ-tát Hỷ Vương, ban lời khen ngợi:

–Rất hay! Rất hay! Này Hỷ Vương! Ông có khả năng giữ gìn chánh pháp, phát ra tiếng gầm đại sư tử vô thượng này! Như ông đã ở bên các Đức Phật Thế Tôn nhiều như cát sông Hằng, cũng gầm tiếng sư tử như vậy. Này Hỷ Vương! Hãy lắng nghe! Lắng nghe! Chánh niệm suy nghĩ! Ta sẽ vì ông nói về sự sinh khởi phước của Đại Bồ-tát do giữ gìn chánh pháp. Này Hỷ Vương! Ta nay vì ông đưa ra thí dụ. Ở trong ví dụ này, sẽ có một bậc Trượng phu trí giả biết được ý nghĩa của điều nói ra.

Này Hỷ Vương! Như trong phần phương Đông kia có những cõi Phật nhiều như cát sông Hằng, như vậy trong phần phương Nam, phương Tây, phương Bắc, phương Trên, phương Dưới, như vậy trong mười phương và trong các phương phụ đều có những cõi Phật nhiều như cát sông Hằng. Các cõi đó đều làm một vòng tường thành vây quanh. Nhưng tường ấy được đo lường đến bờ mé trời Hữu đánh, mọi người đều cho là lớn. Dọc ngang trên thành báu lớn ấy đầy dây leo chằng chịt, đầu nhọn buộc vào đứng vững, chẳng gặt mà khiến cho

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

bằng phẳng. Có một vị trượng phu khác sinh ra để phân chia riêng biệt cây dây leo ấy. Nếu vị đó, tay phải nắm lấy những hạt cây dây leo, ném lên không. Những hạt đã ném ấy không rời ra mà chúng tụ lại thành một đám hạt dây leo lớn. Cho đến khi có một ngọn gió thổi đến, như vậy đám hạt dây leo lớn đó bị xao động tan rã, văng đến trong mỗi một cõi Phật khắp mười phương. Nhưng mỗi cõi Phật chỉ rơi xuống một hạt dây leo, nhất định không có hai. Đám hạt dây leo lớn nói trên rơi hết vào các cõi mà mỗi một cõi chỉ rơi xuống một hạt.

Này Hỷ Vương! Ý ông thế nào? Số cõi Phật đó có thể dùng phương tiện để biết được bờ cõi không?

Bồ-tát Hỷ Vương đáp:

–Bạch Thế Tôn! Chẳng thể được vậy! Thưa Đấng Tu-già-đa! Chẳng thể được vậy! Chỉ có Đức Như Lai mới đạt được sự hiểu biết như vậy!

Đức Phật bảo:

–Này Hỷ Vương! Nếu lại có vị Bồ-tát tin hiểu bố thí, ở các cõi Phật nhiều vô lượng vô số, lại chẳng thể tính được, đem bảy báu chất đầy trong đó rồi dùng để bố thí. Nếu có bất kỳ Bồ-tát nào tôn trọng chánh pháp, hộ trì chánh pháp, thậm chí chỉ trong một ngày đêm kham nhẫn vì khiến cho chánh pháp trụ thế lâu dài. Như vậy, phước của vị này phát sinh nhiều hơn phước vị ở trên kia. Vì sao? Này Hỷ Vương! Vì vị ấy ở chỗ một Đức Như Lai để hộ trì chánh pháp rồi, tức là đã ở chỗ những Đức Phật Thế Tôn quá khứ, vị lai và hiện tại để được hộ trì chánh pháp.

Này Hỷ Vương! Khi xả bỏ các báu thì còn phiền não, còn chấp thủ. Này Hỷ Vương! Lại khi pháp thí thì vô lậu không chấp thủ, các khổ trở nên tiêu diệt.

Này Hỷ Vương! Do đó, nên các ông phải tin hiểu pháp thí, chớ tin vào của cải thế gian. Các ông nên dùng pháp cúng dường để cúng dường cho ta, chớ dùng của cải thế gian để cúng dường, dùng pháp cúng kính để cúng kính ta, chớ dùng tài vật để cúng kính. Vì sao? Này Hỷ Vương! Vì Bồ-đề của các Đức Phật Thế Tôn từ pháp mà ra, chẳng do của cải mà ra.

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Hỷ Vương bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Bạch Thế Tôn! Chúng con cũng sẽ tôn trọng chánh pháp, chẳng tôn trọng tài vật. Vì sao? Bạch Thế Tôn! Vì nhất định do pháp nên Đại Bồ-tát chứng đắc Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, chứ chẳng phải do tài vật. Lại nữa, tài vật khiến cho phiền não tăng thêm, pháp khiến cho phiền não chuyển biến, diệt tận.

Đức Phật khen Đại Bồ-tát Hỷ Vương:

–Rất hay! Rất hay! Này Hỷ Vương! Ông khéo nói lời nói này! Pháp khiến cho phiền não chuyển biến tận diệt! Lại nữa, này Hỷ Vương! Ông hãy lắng nghe! Lắng nghe! Chánh niệm suy nghĩ! Ta sẽ vì ông giảng nói! Như Đại Bồ-tát đời trước hộ trì chánh pháp, siêng năng tu tập, chẳng tiếc thân mạng, lia bỏ các niềm vui và dùng tài lợi tri thức để cung kính, hộ trì chánh pháp.

Đại Bồ-tát Hỷ Vương bạch Phật:

–Như vậy, bạch Thế Tôn! Con rất ưa thích nghe!

Đức Phật nói:

–Này Hỷ Vương! Thuở xưa, ở đời quá khứ, kiếp số chẳng thể tính được, lại trải qua vô số vô lượng, chẳng thể lường, chẳng thể suy nghĩ được, vào thời gian đó, có Đức Phật hiệu là Quảng Tịnh Hậu Kim Phổ Vô Nghi Quang Oai Vương Như Lai, Ứng Chánh Biến Tri, Minh Hành Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Giáo Sư, Phật Bà-già-bà ra đời.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Đức Như Lai Ứng Chánh Biến Tri Quảng Tịnh Hậu Kim Phổ Vô Nghi Quang Oai Vương có tuổi thọ không lường, cõi Phật vô biên công đức trang nghiêm và có bảy mươi ức trăm ngàn quyến thuộc Thanh văn vây quanh cùng với vô lượng chúng Bồ-tát. Tất cả đã phát ra vô biên hạnh, thuận vào pháp giới.

Này Hỷ Vương! Như vậy, Đức Như Lai Thế Tôn Quảng Tịnh Hậu Kim Phổ Vô Nghi Quang Oai Vương ở quá khứ đã diệt rồi. Lâu sau, khi chánh pháp mất đi, có vị nói pháp tên là Vô Biên Bảo Chấn Thanh Tịnh Hạnh Tụ. Vị ấy tu hành hết các hạnh, được trí năm thông, Tổng trì tự tại, biện tài trôi chảy, thuận vào pháp hạnh. Vị đó đi vào thôn, thành, phường ấp, kinh đô vua... vì chúng sinh nói pháp. Pháp vị ấy nói ra cũng là Tam-muội Quyết định quan sát chư pháp hạnh này, lấy đó làm phát khởi. Vị đó theo thứ lớp đã kiến lập được

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

sáu mươi ức ức trăm ngàn chúng sinh ở đạo Vô thượng Chánh giác. Trong lúc đó, có nhiều Tỳ-kheo xem ra giống như người nhập đạo mặc Phú-già-la, nhưng những người đó chẳng tu Tam-ma-địa này, cũng chẳng thể nhẫn. Họ bị sự trói buộc của ganh ghét xan tham nên ở chỗ vị Tỳ-kheo nói pháp kia, bảo những người trong lãnh thổ cai trị của vua, những thôn, thành, phường ấp, kinh đô chẳng nên nghe biết, chẳng lệnh cho vào, chẳng cùng nói, chẳng gần gũi...

Này Hỷ Vương! Bấy giờ, người nói pháp kia bị đuổi ra khỏi thôn, nhưng lòng không khiếp sợ lẩn tránh, lòng không yếu hèn, lòng không sân động, lòng không vẫn đục, lòng không ô tạp... mà chỉ hộ trì chánh pháp như vậy, chẳng tiếc thân mạng, xả bỏ các tài lợi cung kính thôi. Có vị chúa rừng lớn tên là Nhị Sinh (*Nhị sinh là chim vậy. Đầu tiên sinh trứng là một lần sinh, ra khỏi vỏ trứng là hai lần sinh. Phạm loài noãn sinh thì đều có hai lần sinh. Vì chim phần nhiều là noãn sinh nên riêng một mình được hiệu là Nhị sinh*) lên tiếng, tung hoa mà đi đến chỗ người nói pháp đó. Đến rồi, vua Nhị Sinh vào ngồi chung với ba mươi ngàn ức Bồ-tát. Cùng đến với vua rừng có Tứ đại Thiên vương... cho đến trời Sắc cứu cánh. Vì nghe pháp nên họ đi đến chỗ ấy. Vị nói pháp đó, ở trong chúng đại thiên mà nói pháp. Bên vị nói pháp đó đầy ấp ba dũ-xà-na (do-tuần) trăm ngàn trời người hiển hiện. Vị ấy ở trong chỗ vua rừng đó vì chúng Tứ đại Thiên vương mà nói pháp như vậy, như vậy... khiến cho trăm ngàn trời của chín mươi chín tầng trời chẳng thoái chuyển đạo Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, vô lượng trăm ngàn Thiên tử chứng được trí kiến đạo. Ở chỗ đó, Tứ đại Thiên vương, chúa của ba mươi ba tầng trời và Phạm thiên, chúa của cõi Ta-bà... siêng đến cung cấp hầu hạ tùy theo sự cần thiết của vị nói pháp đó. Cũng có ba mươi ngàn ức Bồ-tát cung cấp hầu hạ vị nói pháp đó.

Này Hỷ Vương! Vào lúc đó, có vị vua tên là Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm xuất hiện ở châu Diêm-phù. Là bậc Pháp vương dùng pháp, cai trị ở trong bốn châu, tự tại chuyển bánh bảy báu đầy đủ. Này Hỷ Vương! Lại nữa, vua Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm đó đầy đủ một ngàn người con trai, nhưng tất cả đều hóa sinh trong tư thế kiết già, chẳng mất chánh niệm.

Tám mươi bốn ngàn phụ nữ trong cung đều có phạm hạnh. Lại

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nữa, vua Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm đó thường thuận phạm hạnh, thường vào chánh định. Ngày Hỷ Vương! Bấy giờ, vị nói pháp Vô Biên Công Đức Bảo Chấn Thanh Tịnh Hạnh Tự biết tâm vị vua đó đã ở đời trước tương ứng thành tựu, quyết định phát tâm tu hành Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Trong đêm tịch tĩnh, vị nói pháp ấy biến hóa thân mình làm voi Ma-na-bà vào trong vầng trăng, ở trên điện với các quần thần trong cung vây quanh. Rồi từ rừng chúa đó, ông bay lên trong hư không giống như chúa chim ưng mà không vướng mắc, đi đến chỗ vua Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm. Đến nơi, ông ra khỏi vầng trăng hóa làm hình sắc Phạm thiên, ở trước mặt vị vua đó, trên không trung. Phát ra ánh sáng soi cùng khắp cung điện xong, liền vì vị vua kia mà nói bài kệ tụng:

*Chủ đất người chớ làm phi pháp
Vang danh khen ngợi ắt chẳng tăng
Dùng hạnh phi pháp chẳng an vui
Chúa loài người hiện tại không vui.
Chúa đất, trước cũng tu pháp hạnh
Nay được lợi tự tại bốn châu
Không đoan chũng tánh, hộ pháp mẫu
Với pháp hạnh, chúa người hộ trì.
Với mắt chánh pháp nên thuận theo
Chánh pháp hộ xong rất vui mừng
Có nhiều Tỳ-kheo, không trì giới
Bài báng Bồ-đề và Thiện Thệ.
Chúng tôi khởi tu Phật Bồ-đề
Như vậy chúng sinh có kiến chấp
Nếu khi thực hành những hạnh này
Như vậy chúng sinh rơi đường ác.
Châu Diêm-phù này có Tỳ-kheo
Hiệu Vô Biên Tự Địa Chấn Thanh
Quan sát nghĩa, giảng nói chánh định
Phú-già-la, vô ngã, vô mạng.
Ngài nói Tam-ma-địa tịch tĩnh
Mà Tỳ-kheo bị đời đuổi đi
Trong rừng chúa, Chấn Thanh vì diêu*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Tá túc trong đó khéo hộ pháp.
Do trụ rừng đó, khắp mừng vui
Trời Sắc cứu cánh đều đến nơi
Để nghe Ngài nói Tam-muội này
Nhiều ức cõi trời phát hạnh đạo.
Voi chúa, ông muốn đi đến đâu
Nghe biển công đức Tam-ma-địa?
Và vì chúng sinh làm nhiều lợi?
Nay nên đến người nói pháp kia.
Như Lai sinh ra rất khó gặp
Bạn nói chánh pháp lại khó gặp
Chúng sinh cầu pháp càng khó hơn
Gặp người hộ pháp rất khó khăn.
Châu Diêm-phù này, ông tự tại
Vì chánh pháp ông nên hộ trì
Người nói pháp, thường ban vô úy
Như vậy đến trong thành nói pháp.
Nếu lời tôi nói vua thực hiện
Vị lai chắc được nhiều lợi ích
Và vì chúng sinh làm lợi hơn
Thì sẽ đạt được Bồ-đề Phật.*

Này Hỷ Vương! Như vậy, người nói pháp kia thức tỉnh vua đó xong, trở lại hư không vào với nguyệt luân, lại đi đến chỗ rừng chúa kia. Vị vua đó nghe sự thức tỉnh này rồi rất đổi vui mừng, ưa thích, thỏa lòng thì thiện ý lại phát sinh. Qua đêm đó, nhà vua cùng với một ngàn người con và bốn binh chúng cùng rất nhiều dân chúng khác đi đến chỗ rừng chúa lớn Nhị Sinh Chấn Thanh Tán Hoa đó. Đến rồi, nhà vua hưởng về chỗ vị nói pháp kia. Vào lúc đó, vị nói pháp đang vì chúng Đại thiên và Đại Bồ-tát giảng nói Tam-ma-địa này.

Bấy giờ, vị vua đó và các con cùng những người vây quanh đều thấy vị nói pháp đó và các vị Đại Bồ-tát liền được niềm vui mừng cùng lòng tin thanh tịnh. Những người đó đem lòng tin thanh tịnh đánh lễ dưới chân vị nói pháp đó và đánh lễ dưới chân các vị Đại Bồ-tát kia xong, ngồi về một bên. Những người theo nhà vua đã ngồi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

xong, vị nói pháp kia vì họ giảng nói Tam-ma-địa này. Những người kia nghe Tam-ma-địa này xong, được niềm tin thanh tịnh yêu thích mừng rỡ. Bấy giờ, vị vua đó đạt được Tam-ma-địa này, trong số rất nhiều người đó có tám mươi bốn ngàn chúng sinh đều phát tâm Vô thượng Chánh giác, một ngàn người con đều cùng đạt được Bát đoạn biện tài.

Này Hỷ Vương! Như vậy, vua Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm vui mừng hơn hở tràn đầy trong lòng, liền đứng dậy, đem hai chiếc áo vô giá dâng lên vị Tỳ-kheo nói pháp đó, các vật dụng của nhà vua đều đem ban cho và bố thí vô úy, tô tức.... cho đến cung cấp, hầu hạ trọn đời, tùy theo sự cần dùng của vị ấy mà dâng y phục, thực phẩm và nói như vậy: “Thưa Tỳ-kheo! Ngài nên đi vào thôn, thành, phường, ấp, vương tôi xin làm thị giả, khiến cho các chúng sinh sẽ được trí này.”

Này Hỷ Vương! Nhà vua kia nói lời như vậy rồi đánh lễ dưới chân vị nói pháp đó và quyến thuộc xong, đi ra trở về cung điện. Này Hỷ Vương! Bấy giờ, Tỳ-kheo Vô Biên Công Đức Bảo Chấn Thanh Tịnh Hạnh Tự từ trong rừng chúa đó đứng dậy đi ra, rồi vào trong thôn, thành, phường, ấp, kinh đô vì chúng sinh nói pháp. Nhà vua đó ở những chỗ có người đều ban sắc lệnh: “Không một người nào đối với vị Tỳ-kheo mà chẳng kính mến, chẳng vui lòng, chẳng kính trọng, chẳng thân thiện.” Một ngàn người con trai của vị vua đó theo sau vị nói pháp kia, tiếp nối nhau ủng hộ pháp lợi ích. ba mươi ngàn vương tử quyến thuộc khác cũng vì Đại Bồ-tát kia mà làm người hầu hạ sai bảo, tùy theo việc làm của vị ấy mà họ làm cho người được những hạnh vui.

Này Hỷ Vương! Vị nói pháp đó vì thành tựu chúng sinh nên tự thân trì kinh nửa kiếp, khiến cho vô lượng chúng sinh đều đã thành thực ở trong ba Thừa. Nhà vua đó và các con cùng mọi quyến thuộc, hoặc là tôi tớ của các vương tử kia hay người làm thị giả của Bồ-tát đó, ở trong số ấy đều đã phát tâm Bồ-đề. Do nghe Tam-ma-địa này và hạnh căn lành đời trước nên họ đều cùng ở trong tám mươi kiếp, phụng sự sáu mươi tần-bà-la (mười triệu) các Đức Phật Thế Tôn ở các nơi họ đều được nghe Tam-ma-địa này đúng như điều họ mong ước mà hộ trì cõi Phật. Ở trong ấy, hoặc có người đạt

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đến Bồ-đề, hoặc có người hiện thực hành hạnh Bồ-tát vì thành thực chúng sinh.

Này Hỷ Vương! Vị nói pháp tên là Vô Biên Công Đức Bảo Chấn Thanh Tịnh Hạnh Tự. Lúc đó ý ông nghi là ai khác chăng? Chớ thấy như vậy! Vì sao? Vì chính Đức Như Lai Vô Lượng Thọ là người nói pháp lúc đó. Lại nữa, này Hỷ Vương! Lúc đó có vị vua tên là Đa Nhân Vô Ưu Phổ Dục Hỷ Âm, ông cho là ai khác chăng? Chớ thấy như vậy! Vì sao? Vì chính là Đức Như Lai Bất Động. Này Hỷ Vương! Một ngàn người con của vị vua kia trong lúc đó, ông cho là ai khác chăng? Ông chớ thấy như vậy! Vì sao? Vì đó là những Đại Bồ-tát trong kiếp Hiền này, hay một ngàn vị Phật sẽ ra đời trong đại kiếp Hiền vậy.

Lại nữa, này Hỷ Vương! Người nói pháp Vô Biên Công Đức Bảo Chấn Thanh Tịnh Hạnh Tự, lúc đó có ba mươi ngàn Bồ-tát bằng hữu theo sau nối nhau vây quanh. Ý ông nghi họ là ai khác chăng? Ông chớ thấy như vậy! Vì sao? Vì các Đại Bồ-tát đó ở trong một kiếp, sẽ chứng giác đạo Vô thượng Chánh giác. Này Hỷ Vương! Như vậy hộ trì chánh pháp siêng năng tương ứng với Đại Bồ-tát, vì vô lượng vô số chúng sinh mà làm việc lợi ích và mau chóng được Tam-ma-địa này.

Này Hỷ Vương! Do đó hoặc ta hiện tiền, hoặc ta diệt độ thì nên thọ trì, đọc tụng, giảng nói, tư duy, vì người khác diễn nói rộng rãi Tam-muội này sẽ mau chóng phá được quân ma.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn muốn làm cho ý nghĩa này rộng rãi hơn nữa nên liền nói bài kệ tụng:

*Với các chúng sinh nếu ban vui
Ngàn ức năm, chẳng thể nghĩ bàn
Phước này chẳng thể ví dụ được
Nếu tâm này sinh nhân Bồ-đề.
Nếu chúng sinh khắp trong mười phương
Đều thành tựu Độc giác thù thắng
Cúng dường họ cả ngàn ức kiếp
Thường ban cho tâm tịnh an vui.
Nếu muốn đạt được Bồ-đề này
Rằng: “Ta sẽ được thành Nhị túc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trì một kệ Tam-ma-địa này
So với người đó phước nhiều hơn.
Các chúng sinh gặp đời có Phật
Ngàn ức kiếp cúng dường Đức Phật
Họ cũng chẳng sánh được phước này
Nếu một lòng phát tâm Bồ-đề
Hoặc hộ trì đối với Phật pháp
Bốn câu kệ Tam-ma-địa này
Phước như vậy, phi tâm Bồ-đề
Như người hộ trì chánh pháp kia.
Chúng sinh trong thế giới Ta-bà
Hoặc dùng Bồ-đề hóa độ họ
Với người chẳng tin đạo, nghe xong
Thì chẳng sinh ra sợ phước này.
Nếu Bồ-tát bố thí tài sản
Trải qua hằng hà sa ức kiếp
Dùng trân bảo đầy ấp các cõi
Cũng chẳng nghe Tam-ma-địa này.
Như vậy, nếu người trí thọ trì
Bốn câu kệ tụng của định ấy
Thì phước đức tụ nhiều lắm vậy
Chẳng cần nhiều ức kiếp bố thí.
Nếu bậc Thánh giả hộ Bồ-đề
Được định Vô Trần chẳng thể nghĩ
Chẳng thể dùng lời mà nói đủ
Như người có phước trùm khắp kia.
Ở trong sinh tử thấy nhiều Phật
Ý niệm đó chưa từng quên mất
Ở trong đất nước hạnh ưa thích
Tam-muội này nên chép giữ gìn.
Niềm vui của thân như của tâm
Được sinh lên trời gặp bậc Thánh
Vị lai, khổ não chưa từng chịu
Vua Tam-ma-địa tùy hỷ theo.
Ngàn ức pháp môn để thể nhập

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bậc ánh sáng vô biên hứa khả
Ta trụ lực thù thắng nói ra
Cốt do được định Bồ-đề này.
Như được biện tài Tổng trì môn
Được Tam-ma-địa như Thần túc
Bậc trí chứng quả Thánh thanh tịnh
Nếu diễn nói Tam-ma-địa này.
Người trí ra đời trong các cõi
Sẽ được thấy chư Phật hiện tiền
Nghe được pháp Phật thọ trì hết
Tụng, tu tập, giáo hóa do định này.
Nếu được đoan chánh, căn đủ đầy
Ba mươi hai tướng cùng trăm phước
Chúng sinh thấy rồi rất mừng vui
Tụng, tu, giáo hóa do định này.
Người trí tiếng tốt lời ý hay
Có đủ sáu mươi phân âm thanh
Bao gồm tiếng Phật tịnh chúng sinh
Do nghe định này khen lành thay.
Họ sẽ được tuệ lại lạnh lợi
Họ cũng được trí, không như uế
Cũng biết rõ tâm các chúng sinh
Nếu trì Tam-muội thanh tịnh này.
Pháp môn hội nhập không một tiếng
Do ở trong ấy chẳng biện luận
Mà đối các tiếng được thiện xảo
Do tụng Tam-muội không phiền não.
Được tâm rộng lớn, chẳng thẹn thùng
Lại được hoan hỷ rất mừng vui
Hỷ lạc đó chưa từng giảm bớt
Do giảng rộng Tam-ma-địa này.
Việc ta thấy rõ như bàn tay
Các ông nên chính tâm dấy khởi
Các ông là con, thuận ta dạy
Phát tu định này sẽ được thành.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Đây có ông hứa, ta giảng nói
Các ông tâm tịnh làm tương ứng
Ta trụ đến nay nên siêng tu
Chớ để về sau phải buồn khổ.*

M